

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010755
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1320010755.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného J. M. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. f) Tr. zák. o odvolaní prokurátorky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/122/2020 z 11.04.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. júna 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava III ako nedôvodné z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/122/2020 z 11.04.2022 bol obžalovaný J. M. uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom a na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. f) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

od presne nezisteného dňa, približne od polovice mesiaca január 2020, do presne nezisteného času dňa 09.02.2020 na presne neustálenom mieste v opustenej budove nachádzajúcej sa v blízkosti ubytovne M. na R. ulici v U. a v izbe číslo 18 v ubytovni Bučina nachádzajúcej sa na Devínskej ceste 858/26 v Y. v úmysle dosiahnuť sexuálne uspokojenie pravidelne a opakovane na viacerých spoločných stretnutiach vykonával s maloletým K. P., nar. XX.XX.XXXX análny styk a orálny styk, pri ktorom obvinený orálne uspokojoval maloletého a maloletý orálne uspokojoval obvineného, ktorý ejakuloval na rôzne časti tela maloletého, hoci mal vedomosť o tom, že maloletý K. P. nar. XX.XX.XXXX . v čase spáchania skutku nedovŕšil pätnásť rok svojho veku a že maloletý nebol vývojovo osobnostne na úrovni svojho biologického veku a preto bol pre obvineného pre svoju nezrelosť, dôverčivosť a ovplyviteľnosť ľahko prístupnou obeťou, pričom sa maloletému K. P., nar. XX.XX.XXXX zároveň vyhrážal, že pokiaľ sním nebude chcieť mať požadovaný sexuálny styk, môže sa stať niečo jeho rodine alebo ho bude čakať pred školou a bude mu to robiť aj na verejnosti, čím u maloletého ovplyvnil aj jeho vzťah k všeobecne platným spoločenským normám regulujúcim sexuálne správanie.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 201 ods. 2, § 38 ods. 5, § 39 ods. 4 Tr. zák., per analogiam, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 9 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci a to 1 kus mobilný telefón F. P20 Lite Z XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, Z XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX s ochranným obalom

a nabíjačkou, ktorého vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. stáva štát. Podľa § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 74 ods. 1, ods. 2 (Tr. zák.) súd obžalovanému uložil aj ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou. Podľa § 97 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému vrátil 1 kus Q. značky T., SN: Z s taškou, myšou a nabíjačkou a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú Z. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, U. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilné konanie.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote, dňa 14.04.2022 podala odvolanie okresná prokurátorka a to proti výroku o treste, ktoré po doručení písomného vyhotovenia rozsudku písomne odôvodnil prokurátor podaním doručeným súdu 03.05.2022, v ktorom s poukazom na napadnutý rozsudok a podanú obžalobu, poukázal na genézu dokazovania na hlavných pojednaniach, že po podaní obžaloby na hlavnom pojednaní 01.12.2020 obžalovaný J. M. vyhlásil, že nechápe, na čo sa ho súd pýta a nepriznáva sa ku všetkým skutočnostiam, že nevie, ako sa môže cítiť vinný alebo nevinný, keď nebol mysľou prítomný, následne v rámci svojej výpovede uvádzal rôzne skutočnosti, prostredníctvom ktorých celkom jednoznačne popieral spáchanie žalovaného skutku, resp. popieral svoju vinu, vypočutie poškodenej Z. R. a znalkyne z odboru psychológia, R.. J.. P. A., ktorých výpovede obžalovaný spochybňoval, svedkov G. F. a H. R. a na základe návrhu obžalovaného aj J. X. a T. Y. a prehratý kamerový záznam o výsluchu maloletého K. P. z prípravného konania, po prehratí ktorého obžalovaný uviedol, že s maloletým bol dokopy 6 krát, a to iba cez víkendy, lebo pracoval a on bol celý týždeň chorý a z toho, čo povedal maloletý K. P. nie je pravdivé nič a hlavne z tej soboty, keď prišli zo Y., že maloletý K. P. klame, čo ďalej rozviedol opisom rôznych skutočností. Ďalej uviedol, že na hlavnom pojednaní 12.08.2021 obhajoba nesúhlasila s čítaním znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatrie J.. Z. G., PhD. ani s čítaním znaleckého posudku znalkyne, ktorá vypracovala znalecký posudok ohľadom duševného stavu maloletého a trvali na výsluchu oboch znalcov, keď 04.11.2021 bola na výsluch predvolaná znalkyňa z odvetvia psychiatrie, MUDr. D. J., ktorá však už vypočutá nebola, keďže obhajca obžalovaného, po porade s jeho klientom, súdu navrhol, aby bolo opäť urobené vyhlásenie o vine obžalovaného a aby toto vyhlásenie súd prijal. Odvolateľ s poukazom na predchádzajúci odsudzujúci rozsudok zo 04.11.2021, voči ktorému prokurátor podal, čo do výroku o treste odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozhodol na verejnom zasadnutí dňa 25.01.2022, a to takým spôsobom, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom podstatou tohto zrušujúceho rozhodnutia bolo konštatovanie, že obžalovaný J. M. pred vyhlásením o jeho vine zo 04.11.2021 nebol náležite poučený v tom zmysle, že mu vzhľadom na opakované spáchanie zločinu hrozí uloženie prísnejšieho trestu, a to zvýšením dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu. K odvolacím námietkam prokurátora pritom Krajský súd v Bratislave uviedol, že sú síce predčasné s konštatovaním, že sa obžalovaný dokazovania (urobeného v štádiu súdneho konania, kedy sa dokazovanie blížilo k svojmu záveru) rozhodne nevzdal v celom rozsahu a že po vrátení veci bude úlohou prvostupňového súdu opätovne vytvoriť obžalovanému možnosť vykonať vyhlásenie o vine (po náležitom a riadnom poučení o zvýšenej trestnej sadzbe), po čom mal byť obžalovanému vymieraný zákonný a spravodlivý trest s ohľadom na skutočnosť, že sa dokazovania ohľadne viny v celom rozsahu rozhodne nevzdal (aj keď nakoniec vinu uznal). Vec teda bola zrušená síce z dôvodu nedostatočného poučenia obžalovaného, v novom konaní sa však prvostupňový súd mal zákonným spôsobom vysporiadať aj s odvolacími námietkami prokurátora v tom smere, že sa obžalovaný nevzdal dokazovania v celom rozsahu, t. j. podľa môjho názoru, že ňo neprichádza do úvahy mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Prokurátor ďalej uviedol, že po vrátení veci prvostupňovému súdu bol na hlavnom pojednaní 11.04.2022 obžalovaný J. M. v kontexte rozhodnutia odvolacieho súdu riadne poučený, po čom opätovne v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. urobil vyhlásenie o tom, že je vinný, súd vyzval prokurátora k stanovisku ohľadom vyhlásenia obžalovaného, na čo prokurátor uviedol, že navrhuje, aby súd prijal vyhlásenie obžalovaného a následne rozhodol uznesením v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. a prijal vyhlásenie obžalovaného a zároveň rozhodol, že dokazovanie o priznanom skutku sa vykonávať nebude. Prokurátor v následnej záverečnej reči uviedol, že sa pridržiava svojej záverečnej reči zo dňa 04.11.2021 a rovnako aj obhajca obžalovaného a že, v tom čase, vykonané dokazovanie považuje za dostatočné s poukazaním na skutočnosť, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a svoj skutok úprimne oľutoval, čo sú podľa obhajoby poľahčujúce okolnosti. Obžalovaný J. M. v záverečnej reči taktiež uviedol, že sa pridržiava svojho záverečného návrhu zo 04.11.2021, že mu je to veľmi ľúto a mrzí ho to, chcel by sa ospravedlniť aj rodine a že nebol vtedy pri zmysloch a už to viac neurobí. Preto prokurátor argumentoval, že čo do výroku o vine, ako aj o treste, ide o identicky rozsudok, aký súd v predmetnej veci vyhlásil už dňa 04.11.2021 a vzhľadom na napadnutý rozsudok okresného súdu podotkol, že J. M. rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/11/2017 zo 14.05.2018, právoplatným dňa 01.09.2018, bol už odsúdený za obdobný skutok kvalifikovaný ako

zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 1 Tr. zák., kedy mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky so skúšobnou dobou 3 roky a probačným dohľadom. S poukazom na odôvodnenie rozsudku ohľadne ukladania trestu, nestotožnil sa s uloženým nepodmieneným trestom odňatia slobody v trvaní 9 rokov s použitím § 39 ods. 4 Tr. zák. z dôvodov, že trestná sadzba pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 odsek 2 Tr. zák. je v rozsahu sedem rokov až dvanásť rokov. X. J. M. bol rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T /11/2017 zo 14.05.2018, právoplatným 01.09.2018, odsúdený za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., bolo v jeho prípade pri úprave trestnej sadzby potrebné postupovať v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zák., t. j. zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu (opätovne spáchaný zločin). Po úprave trestnej sadzby mohol teda súd ukladať trest odňatia slobody v trvaní od 9 rokov a 6 mesiacov do 12 rokov, čo okresný súd konštatoval aj v napadnutom rozsudku. Pokiaľ však súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov, pod dolnou hranicou zákonom ustanovenej (upravenej) trestnej sadzby s poukazom na § 39 ods. 4 Tr. zák. per analogiam, čo v podstate odôvodnil tým, že toto ustanovenie podľa ustálenej súdnej praxe je možné aplikovať aj v prípade, ak obžalovaný urobí vyhlásenie o vine s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 (R 44/2017) uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017, prokurátor argumentoval, že v odôvodnení uvedeného stanoviska sa pritom uvádza, že dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. Ako z uvedeného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (t. j. ustálenej súdnej praxe) vyplýva, možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 4 Tr. zák. per analogiam je určitým benefitom pre obžalovaného a prichádza do úvahy iba v prípade, ak sa s prihliadnutím na vyhlásenie o vine obžalovaný vzdal dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. širšie, vzdal práva na kompletné súdne konanie. Z uvedeného stanoviska teda vyplýva, že uvedený postup možno aplikovať iba v takom prípade, ak sa obžalovaný, realizujúc vyhlásenie o jeho vine, dokazovania pred súdom vzdal v celom rozsahu. Z uvedeného opisu priebehu hlavného pojednávania, podľa prokurátora, je však dostatočne zrejmé, že obžalovaný J. M. sa dokazovania na hlavnom pojednávaní v jeho trestnej veci rozhodne nevzdal. Naopak, po prednesení obžaloby urobil prvotné vyhlásenie v podstate vtom zmysle, že je nevinný, resp. účelovo tvrdil, že nerozumie otázke súdu o jeho vine či nevine, keďže nebol myslou prítomný. Vo svojej výpovedi následne pred súdom spáchanie skutku popieral, spochybňoval výpovede svedkov, či poškodeného, ktorých vyjadrenia označoval za klamstvá. Takisto v snahe preukázať svoju nevinu navrhol súdu vypočuť dvoch ďalších svedkov, čomu súd vyhovel, hoci so žalovaným skutkom nemali vôbec nič spoločné. Takisto obžalovaný na hlavnom pojednávaní spochybňoval výsledky znaleckého dokazovania a výpovede dvoch najpodstatnejších znalcov, na ktorých osobnej výpovedi pred súdom trval. Vyhlásenie o vine, ktoré by teoreticky mohlo odôvodňovať uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pritom obžalovaný urobil až v štádiu súdneho konania, kedy sa dokazovanie blížilo k svojmu záveru. K zmene postoja k vlastnej trestnej činnosti pritom u obžalovaného prišlo celkom evidentne až potom, čo mu už muselo byť dostatočne zrejmé, že jeho vina pred súdom je napriek jeho snahe preukazovaná v dostatočne presvedčivej miere. Išlo teda o „dodatkové“ vyhlásenie o vine vykonané z celkom špekulatívnych, či taktických dôvodov na strane obžalovaného, realizované takmer v závere pomerne rozsiahleho dokazovania (to jest „pod ťarchou už vykonaných usvedčujúcich dôkazov“), kedy už obžalovaný iba kalkuloval s tým, že na také vyhlásenie bude súd prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť, čo ostatne obhajca obvineného

jasne vyjadril aj vo svojej záverečnej reči. Na hlavnom pojednávaní, ktoré predchádzalo „riadnemu“ vyhláseniu o vine, boli pritom už vykonané všetky podstatnejšie dôkazy, predovšetkým za priamej účasti predvolávaných svedkov a znalcov. V ďalšom postupe mala byť vypočutá už iba znalkyňa z odboru psychiatrie, mali byť prečítané tri znalecké posudky a oboznámený zvyšný listinný materiál. Obžalovaný sa teda žiadnym spôsobom nevzdal dokazovania na hlavnom pojednávaní tak, ako to má na mysli uvedené zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v čoho dôsledku nebolo možné obžalovaného takpovediac zvýhodniť pri ukladaní trestu formou jeho mimoriadneho zníženia. Obžalovaný súd nijakým spôsobom neodbremlil od realizácie pomerne rozsiahleho dokazovania, na ktorom sa navyše do 04.11.2021, resp. do opakovaného vyhlásenia o vine 11.04.2022 všemožne snažil preukázať svoju nevinu. Poukázal aj na samotné uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/59/2021 z 25.01.2022, kde odvolací súd k tejto problematike pomerne jednoznačne konštatoval, že v posudzovanom prípade sa obžalovaný J. M. rozhodne nevzdal dokazovania v celom rozsahu, pričom toto vykonal v stave súdneho konania, kedy sa dokazovanie blížilo k svojmu záveru. Odvolací súd navyše vo svojom rozhodnutí prvostupňovému súdu uložil, aby po prijatí riadneho vyhlásenia obžalovaného o jeho vine (resp. odstránení predchádzajúceho nedostatku v nedostatočnom poučení a následnom vyhlásení o vine) vymeral zákonný a spravodlivý trest s ohľadom na skutočnosť, že sa obžalovaný reálne dokazovania ohľadom jeho viny v celom rozsahu rozhodne nevzdal. Napriek uvedenej skutočnosti však prvostupňový súd vyhlásil odsudzujúci rozsudok čo do výroku o treste v identickom znení ako 04.11.2021, kedy opäť aplikoval mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov bol teda napadnutým rozsudkom z 11.04.2022 uložený jednak v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ale predovšetkým v rozpore so zákonom, keďže najnižšia výmera trestu odňatia slobody u obžalovaného do úvahy prichádzala v trvaní 9 rokov a 6 mesiacov. Navyše zastáva názor, že u páchatel'a, ktorý sa celkom identickej trestnej činnosti dopúšťa opakovane, navyše v skúšobnej dobe prechádzajúceho podmieneného odsúdenia, nie je na mieste ani ukládanie trestu odňatia slobody v najnižšej možnej výmere, ani na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ktorú pritom neodôvodňuje ani prípadná úvaha, že obžalovanému bude jeho predchádzajúci podmienený trest premenený na nepodmienený, čím by mala byť v dostatočnej miere zabezpečená jeho náprava. Práve naopak, keďže obžalovaného ani počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia vôbec nič neodradilo od páchania celkom identickej (závažnej) trestnej činnosti, majúcej svoj základ predovšetkým v pedofilných sexuálnych praktikách realizovaných opäť s maloletým chlapcom (špeciálna recidíva), vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu takéhoto páchatel'a a možnosť jeho nápravy existuje odôvodnená potreba uloženia trestu odňatia slobody v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Podľa prokurátora na zabezpečenie účelu trestu tak, ako to predpokladá § 34 Tr. zák., bolo na mieste uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 11 až 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest prepadnutia veci (mobilný telefón s príslušenstvom), t. j. zákonný a spravodlivý trest uložiť s prihliadnutím na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu obžalovaného a možnosť jeho nápravy a samozrejme, bez osobitného prihliadnutia na rýdzo účelové vyhlásenie o vine obžalovaného, teda bez akéhokoľvek mimoriadneho znížovania trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej sadzby, keďže na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Preto navrhol, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vo veci v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol v naznačenom smere podaného odvolania.

V súlade s § 314 Tr. por., v záujme zachovania kontradiktórnosti konania, bolo odvolanie zaslané obžalovanému a jeho obhajcovi, resp., poškodenej a jej splnomocnencovi na prípadné vyjadrenie k nim, čo ani jedna procesná strana ku dňu konania odvolacieho súdu nevyužila.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 29.06.2022, ktoré sa podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vykonalo v neprítomnosti splnomocnenca poškodenej, prokurátorka v konečnom návrhu predniesla odvolanie zhodne s písomným a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanému podľa návrhu prokurátora okresnej prokuratúry trest v rozmedzí 11 až 12 rokov. Obhajca obžalovaného poukázal na predchádzajúce vyjadrenia k odvolaniu prokuratúry, na ochorenie obžalovaného, že uložený trest je v súlade so zákonom a že prvé odvolanie prokuratúry nesmerovalo k uloženiu trestu 11 až 12 rokov, ale namietalo sa len uloženie trestu pod zákonnou hranicu, kedy sa dožadoval prokurátor trestu 9 rokov a 6 mesiacov. Vzhľadom na uložené ochranné liečenie obžalovanému považuje uložený trest za dostatočný a navrhol preto odvolanie prokuratúry zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný sa pridržiaval toho, čo uviedol obhajca a že je mu to moc ľúto.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods.1 Tr. por.) a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky okresnej prokuratúry nie je dôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu, pokiaľ ide o jeho odôvodnenie ohľadne druhu a výšky uloženého trestu odňatia slobody.

Senát odvolacieho súdu primárne poukazuje na to, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný J. M. spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku dopustil sa konania, ktorým osobu mladšiu ako pätnásť rokov iným spôsobom sexuálne zneužil a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - využitím neskúsenosti, hrozbou inej ťažkej ujmy iného nútil, aby niečo konal a trpel a čin spáchal na chránenej osobe - dieťaťi a vydal osobu mladšiu ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že ju zvädzal k nemravnému životu a čin spáchal z osobitného motívu - so sexuálnym motívom.

Zločinu sexuálne zneužívanie podľa § 201 ods.1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa dopustí ten, kto vykoná súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov alebo kto takú osobu iným spôsobom sexuálne zneužije, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov. Odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania,

Zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, potrestá sa odňatím

slobody na dva roky až šesť rokov. Odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe,

Prečinu ohrozovanie mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. sa dopustí ten, kto vydá, čo aj z nebanlivosti, osobu mladšiu ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že zvádza ju k záhaľčivému alebo nemravnému životu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 z osobitného motívu.

Za závažnejší spôsob konania podľa § 138 písm. g) Tr. zák. sa rozumie páchanie trestného činu využitím tiesne, neskúsenosti, odkázanosti alebo podriadenosti. Chránenou osobou podľa § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa rozumie dieťa. Osobitným motívom podľa § 140 písm. f) Tr. zák. sa rozumie spáchanie trestného činu so sexuálnym motívom.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá priebehu konania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. V prejednávanej trestnej veci tak, ako na to poukázal prokurátor v odôvodnení odvolania, teraz napadnutý rozsudok je v poradí druhým, po tom, čo predchádzajúci zo 04.11.2021 bol na základe odvolania prokurátora uznesením tunajšieho krajského súdu sp. zn. 1To/59/2021 z 25.01.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/122/2020 zo 04.11.2021 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd tak konal na základe podaného odvolania prokurátora, pričom súdu prvého stupňa bolo vytknuté nedostatočné zákonné poučenie, v súvislosti s vyhlásením viny obžalovaného a následného poučenia zo strany prvostupňového súdu, že ani na jednom hlavnom pojednávaní nebol obžalovaný poučený spôsobom, ako to predpokladá stanovisko Najvyššieho súdu SR, teda pred vyhlásením o jeho vine o skutočnosti, že sa v jeho prípade pri vyhlásení viny vzdáva dokazovania a priznáva, že opätovne spáchal zločin, čo podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. spôsobuje zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby za skutok, ku ktorému sa obžalovaný priznáva a to o jednu polovicu, ktorý nedostatok spĺňal dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., v nadväznosti na § 257 ods. 5 Tr. por. Súdu prvého stupňa po vrátení veci bolo uložené, opätovne vytvoriť obžalovanému možnosť vykonať vyhlásenie o vine, pričom pred touto možnosťou musí byť náležitým a zákonným spôsobom poučený a to najmä s akcentom na skutočnosť, že vykonáva vyhlásenie o skutku, ktorý je právne kvalifikovaný, ako dva zločiny a jeden prečin, pričom sa jedna o opätovné spáchanie zločinu, čo má vplyv na ukladanie trestu pri zvýšenej výške trestnej sadzby.

Po vrátení veci späť na okresný súd, tento konal na hlavnom pojednávaní 11.04.2022, na ktorom obžalovaný bol poučený, v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, pričom opätovne urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným zo skutku, ktorý sa mu kladie obžalobou za vinu a po zákonomnom poučení odpovedal kladne na otázky položené mu súdom v zmysle § 333 ods. 3, písm. c/,d/,f/,g/,h/ Tr. por., bol poučený podľa príslušných zákonných ustanovení § 257 ods. 5 až 8 Tr. por. o následkoch svojho vyhlásenia. Prokurátor navrhol toto vyhlásenie obžalovaného prijať a súd následne uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného J. M., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný J. M. urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 11.04.2022 vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., súd druhého stupňa preskúmal zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí tohto vyhlásenia a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenia. Priznanie viny bolo teda prijaté súdom prvého stupňa v súlade so zákonom a stalo sa nemenným.

Keďže okresný súd nemal dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe a preto priznanie viny obžalovaným J. M. považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe. Logickým dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, po zrušení predchádzajúceho rozsudku, nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd, ako súd odvolací, preskúmať, zasahovať, meniť, či prípadne spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa, prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku a v tejto časti obžalovaný ani nebol oprávnený na podanie odvolania.

Súd prvého stupňa nepostupoval v rozpore so zákonom ani v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania, keď u obžalovaného ho kvalifikoval ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. g) Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. f) Tr. zák., nakoľko úmyselným konaním v mieste, čase a za okolností uvedených vo vymedzenom skutku od presne nezisteného dňa, približne od polovice mesiaca január 2020, do presne nezisteného času dňa 09.02.2020 na presne neustálenom mieste v opustenej budove nachádzajúcej sa v blízkosti ubytovne Zvárač na R. ulici v U. a v izbe číslo XX v ubytovni U. nachádzajúcej sa na D. ceste XXX/XX v Y. v úmysle dosiahnuť sexuálne uspokojenie pravidelne a opakovane na viacerých spoločných stretnutiach vykonával s maloletým K. P., nar. XX.XX.XXXX. análny styk a orálny styk, pri ktorom obvinený orálne uspokojoval maloletého a maloletý orálne uspokojoval obvineného, ktorý ejakuloval na rôzne časti tela maloletého, hoci mal vedomosť o tom, že maloletý K. P. nar. XX.XX.XXXX v čase spáchania skutku nedovršil pätnásť rok svojho veku a že maloletý nebol vývojovo osobnostne na úrovni svojho biologického veku a preto bol pre obvineného pre svoju nezrelosť, dôverčivosť a ovplyvniteľnosť ľahko prístupnou obeťou, pričom sa maloletému K. P., nar. XX.XX.XXXX zároveň vyhrážal, že pokiaľ sním nebude chcieť mať požadovaný sexuálny styk, môže sa stať niečo jeho rodine alebo ho bude čakať pred školou a bude mu to robiť aj na verejnosti, čím u maloletého ovplyvnil aj jeho vzťah k všeobecne platným spoločenským normám regulujúcim sexuálne správanie.

Napokon odvolaním prokurátorky bol napadnutý len výrok o treste odňatia slobody u obžalovaného, povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným ustanovením § 317 Tr. por., bolo preskúmanie tejto odsudzujúcej časti obžalovaného v napadnutom rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto výroku, pričom dospel k záveru, že okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody bol uložený v súlade so zákonom a nie je ani neprimeraným.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil žiadny zákonný dôvod na sprísnenie uloženého trestu odňatia slobody, ktorého sa prokurátor v podrobne odôvodnenom odvolaní domáhal.

Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák. Prvostupňový súd nepochybil teda ani pri právnej kvalifikácii skutku a ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ktorý ukladal tak, aby zodpovedal kritériám uvedeným v § 34 ods. 4 Tr. zák. s cieľom splniť účel trestu tak z pohľadu generálnej, ako aj individuálnej prevencie. Prvostupňový súd pritom prihliadol na osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy a prevýchovy.

Odvolací súd pritom dodáva, že v zmysle § 34 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd

prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 38 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

V posudzovanom prípade boli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu obžalovanému J. M., čo primárne namietal prokurátor z dôvodov vyššie uvedených. Obžalovaný bol doposiaľ dva krát súdne trestaný a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1T/61/2011 z 18.05.2011 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody 2 roky a 6 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu 3 roky a 6 mesiacov s probačným dohľadom a uloženými obmedzeniami a povinnosťami, ktoré odsúdenie podliehalo amnestii prezidenta SR z 02.01.2013 a na toto jeho odsúdenie sa hľadá, ako by nebol odsúdený. Druhé jeho odsúdenie bolo rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 14.05.2017 sp. zn. 2T/11/2017 pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody 2 roky s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky, ktorá mu plynula do 01.09.2021. Je teda zrejmé, že obžalovaný sa teraz súdeného skutku dopustil v plynutí uvedenej skúšobnej doby. Obžalovanému súd nepriznal ani jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., teda ani jeho priznanie a úprimné oľutovanie trestnej činnosti a ani jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Tr. zák., pričom pri ukladaní trestu a jeho výšky vychádzal z ustanovení § 34 Tr. zák. a prihliadol predovšetkým na skutočnosť, že obžalovaný sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal, urobil vyhlásenie o vine, na druhej strane súd prihliadol na skutočnosť, že už bol v minulosti súdne trestaný za obdobnú trestnú činnosť, ako i na skutočnosť, že obžalovaný sa opätovne dopustil zločinu.

Podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. pri opätovnom spáchaní zločinu sa obligatórne zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, pričom v takom prípade sa ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. nepoužije.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Najprísnejšie trestným bol zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2 Tr. zák. Pri úprave trestnej sadzby podľa osobitnej časti Trestného zákona podľa § 201 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 5 a § 41 ods. 1 Tr. zák., konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určuje tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zák. a až následne podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. Správne preto okresný súd ustálil, že zvýšenie dolnej hranice najprísnejšej zákonnej trestnej sadzby odňatia slobody o jednu polovicu, sa táto zvýšila zo 7 rokov na 9 a pol roka, pričom horná hranica 12 rokov zostala nezmenená.

Podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby - toto ustanovenie podľa ustálenej súdnej praxe je možné aplikovať i prípade, ak obžalovaný urobí vyhlásenie o vine. Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, uverejneného v zierke Stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017 - 4 veta, možno páchatelovi trestného činu mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. b ods. 4 Trestného zákona aj pri vyhlásení obžalovaného o jeho vine a to z dôvodov, že tento neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny a to dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý dospel k záveru, že na obžalovaného je nutné pôsobiť trestom spojeným s obmedzením osobnej slobody a ktorý súd vymeral za použitia § 39 ods. 4 Tr. zák. v trvaní 9 rokov, ktorý súd za súčasného uloženia ochranného sexuologického liečenia ústavnou formou na nápravu a prevýchovu ako i zabezpečenie ochrany spoločnosti považoval za dostačujúci.

Pokiaľ prokurátor namietal nesprávnosť tohto postupu súdu, vzhľadom na v podstate už vykonané dokazovanie s poukazom na obhajobne prednesy obžalovaného a jeho vyjadrenia k vykonaným dôkazom, v tomto smere odvolací súd dodáva, že je pravdou, že obžalovaný urobil svoje vyhlásenie o vine pred prvým odsudzujúcim rozsudkom, až v závere dokazovania, čo ale bolo zohľadnené už v nepriznaní mu tejto poľahčujúcej okolnosti, pre nesplnenie zákonných podmienok, pričom spôsob obhajoby ide na vrub obžalovaného, bez ohľadu, aké dôvody a motívy ho viedli k vyhláseniu o vine až pred skončením dokazovania. Napokon vyhlásenie o vine obžalovaného, majú pre neho aj iné dôsledky, nielen možnosť mimoriadneho zníženia trestu, pričom nie je ani vylúčené, že by dokazovanie vo veci ešte nepokračovalo, vyhlásením o vine sa vzdal aj práva na podanie dovolania a aj nemožnosť podania opravného prostriedku nielen voči ustálenému skutku, ale aj jeho právneho posúdenia.

Tak, ako správne poukázal prokurátor v odôvodnení odvolania, trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 pripustilo rozširovanie podmienok pri aplikácii Trestného zákona nad jeho rámec zákona, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť a v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní, v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne a navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti (pozri R 12/2017). Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, prípadne rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu, mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého pre obžalovaného priaznivého rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na kompletné súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

V danom prípade tak okresný súd postupoval, aplikoval uvedené zjednocovacie stanovisko na predmetný prípad obžalovaného, pričom napriek tomu, že obžalovanému mohol znížiť trest viac, ako o 6 mesiacov pod dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby, neurobil tak, práve vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného. Odvolací súd sa plne stotožnil s postupom a úvahami prvostupňového súdu pri ukladaní trestu odňatia slobody, mimoriadne zníženého pod dolnou hranicou trestnej sadzby, nakoľko použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu prvostupňovým súdom bolo v súlade so zákonom a nie v jeho rozpore. Napokon aj postoj obžalovaného, i keď oneskorený, k spáchanej trestnej činnosti, teda, že sa doznal a oľutoval ju, čo prezentoval aj pred senátom odvolacieho súdu, opodstatnilo ukládanie trestu pod zákonom povolenú hranicu. Odvolací súd nespochybňuje podrobne rozpísané argumenty prokurátora, ohľadne osoby obžalovaného a okolností spáchaného skutku, s týmito sa však okresný súd detailne a logicky vysporiadal a dal na všetky odpovede, s ktorými sa stotožnil aj senát odvolacieho súdu.

Odvolací súd k tomuto dodáva, že na jednej strane štát chráni svoj záujem na ochrane slobody a ľudskej dôstojnosti a ochrane rodiny a detí, a to aj za použitia prísnych sankcií postihujúcich také protiprávne konanie, akého sa dopustil aj obžalovaný, v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Na druhej strane Trestný zákon v základných zásadách ukládania trestov, konkrétne v ustanovení § 38 ods. 4 Tr. zák. hovorí, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a

spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj individuálnu a trest má teda spĺňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené. Jedným zo zákonných nástrojov zohľadnenia uvedeného je aj možnosť analogického použitia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák., ako je vyššie uvedené, pričom uložený trest odňatia slobody okresným súdom v trvaní deväť rokov vychádza zo zásad ukladania trestov zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňa tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Neakceptoval tak odvolacie námietky prokuratúry, pokiaľ namietala vzhľadom na osobu obžalovaného a okolnosti spáchanej trestnej činnosti, že trest uložený prvostupňovým súdom bol neprimeraný a v rozpore so zákonom. Z odôvodnenia rozsudku pritom ani nevyplýva, že by okresný súd aplikoval obligatórne ustanovenie § 39 ods. 4 Tr. por. V prejednávanom prípade sa okresný súd dôsledne zaoberal skutočnosťami uvádzanými v odvolaní, vzal pritom do úvahy najmä to, že obžalovaný sa nielen doznal k spáchaniu protiprávnej činnosti v celom rozsahu, z čoho vyplýva, že jeho priznanie a postoj k spáchanej trestnej činnosti, ktorú oľutoval, nie sú formálne, ale aj okolnosti skutku a aj osobu obžalovaného a aj jeho minulosť a aj s prihliadnutím na závery znaleckého dokazovania a uložené ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou.

Okresný súd pri ukladaní trestu napokon mohol aplikovať ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., per analogiam, ktoré len pre presnosť postupu pri ukladaní trestu mal použiť, avšak vzhľadom na stabilitu súdnych rozhodnutí ním použité ustanovenia § 39 ods. 4 Tr. zák., per analogiam, dostatočne vystihuje zákonný postup pri ukladaní mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody.

Aj krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade účel trestu možno očakávať aj od uloženia trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, v danom prípade deväť rokov tak, ako postupoval prvostupňový súd a preto takto uložený trest nepovažoval odvolací súd za neprimeraný a rozporný so zákonom. Takto uložený druh trestu a jeho výmera vychádza zo zásad ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. v každom smere a neobišiel ani možnosti nápravy obžalovaného, najmä z hľadiska určenia prognózy jeho budúceho vývoja správania. Preto okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy, vychádzajúc zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému zločinu (zásada proporcionality trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Preto okresným súdom uložený trest odňatia slobody je trestom uloženým v súlade so zákonom a súčasne trestom primeraným a spravodlivým. Aj odvolací súd dospel k záveru, že práve vzhľadom na okolnosti prípadu a aj pomery obžalovaného, použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania a to pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom a že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody bude trestom dostatočným nielen na potrestanie obžalovaného, ale bude aj trestom primeraným a spravodlivým z pohľadu stíhanej trestnej činnosti a aj z pohľadu proporcionality, pričom tak dodržal limitujúce obmedzenie dané § 39 ods. 4 Tr. zák.

Nakoľko v tomto prípade nepochybil okresný súd ani pri zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu, použijúc § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, napriek tomu, že obžalovaný pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a mohol byť tak zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a to s poukazom na závažnosť trestnej činnosti a mieru narušenia obžalovaného.

Napriek tomu, že odvolanie smerovalo len proti výroku o treste (odňatia slobody), odvolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. 1 kusa mobilného telefónu F. R. S. Z XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, Z XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX s ochranným obalom a nabíjačkou, ktorého podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom stáva štát. Rovnako v súlade so zákonom bol aj jeho postup podľa § 73 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a § 74 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., keď obžalovanému uložil ochranné sexuologické liečenie ústavnou

formou a aj v postupe pri vrátení veci podľa § 97 ods. 1 Tr. por., ktorým obžalovanému vrátil 1 kus Notebook značky T., SN: Z s taškou, myšou a nabíjačkou.

Keďže odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie v adhéznom konaní, voči ktorému výroku žiadna procesná strana nepodala odvolanie, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená Z. R. odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilné konanie a nezistil ani žiadne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, odvolanie prokurátorky, ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.